

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Faisala Husseiniho a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci navrhovatelů: **a) Ing. D. F., b) MUDr. A. F.**, oba zast. advokátkou Mgr. Karolinou Panskou, Dejvická 998/52, Praha 6, proti odpůrkyni: **obec Karlík**, Karlická 1, Karlík, zast. advokátem JUDr. Tomášem Kindlem, Blatenská 3218/83, Chomutov, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy č. 1/2022 – Územního plánu Karlík, vydaného usnesením Zastupitelstva obce Karlík č. 5/29/2022 ze dne 27. 6. 2022, v řízení o kasační stížnosti navrhovatelů proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2023, čj. 54 A 58/2023-41,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2023, čj. 54 A 58/2023-41, **s e r u š í**.
- II. Opatření obecné povahy č. 1/22/OÚ, kterým se vydává Územní plán Karlík, vydané usnesením Zastupitelstva obce Karlík č. 5/29/2022 ze dne 27. 6. 2022, které nabylo účinnosti dne 14. 7. 2022, **s e r u š í** dnem právní moci tohoto rozsudku v rozsahu vymezení pozemku parc. č. 1871/2, zapsaného na listu vlastnictví č. 52, katastrální území Karlík.
- III. Ve zbytku se návrh **z a m í t á**.
- IV. Odpůrkyně **j e p o v i n n a** zaplatit navrhovatelům náhradu nákladů řízení ve výši 45 458 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupkyně navrhovatelů Mgr. Karoliny Panské.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Navrhovatelé (v řízení před NSS stěžovatelé) jsou spoluvlastníky pozemku v obci i katastrálním území Karlík ve Středočeském kraji. Svým návrhem se u krajského soudu domáhali zrušení územního plánu této obce.

[2] Krajský soud měl podle stěžovatelů zrušit územní plán ze čtyř důvodů. Územní plán je údajně v rozporu s místním referendem konaným v obci Karlík dne 12. 3. 2016. Územní plán dále zasahuje do vlastnického práva stěžovatelů a je diskriminační. V průběhu přípravy územního plánu navíc nebyly vyhodnoceny připomínky stěžovatelů a konečně rozhodnutí o námitkách stěžovatelů bylo nepřezkoumatelné. Krajský soud se s žádným důvodem neztotožnil a návrh zamítl jako nedůvodný.

II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti

Kasační stížnost

[3] Proti rozsudku krajského soudu podali stěžovatelé kasační stížnost. Domnívají se, že krajský soud věc nesprávně právně posoudil, k čemuž snáší několik kasačních námitek.

[4] Krajský soud především chybně vyložil otázku položenou v místním referendu konaném v obci dne 12. 3. 2016. Ta zněla: *„Požadujete, aby v k. ú. Karlík nevznikaly nové zastavitelné plochy jiné než pro ochranu přírody a krajiny, pro veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, pro snižování nebezpečí ekologických a přírodních katastrof a pro odstraňování jejich důsledků, pro vodní hospodářství a pro zlepšení podmínek pro účely rekreace a cestovního ruchu, například cyklistické stezky či hygienická zařízení?“* a občané odpůrkyně o ní v místním referendu rozhodli kladně.

[5] Podle stěžovatelů je formulace otázky jednoznačná a lze z ní učinit jednoznačný závěr, že občané odpůrkyně požadovali, aby v katastrálním území Karlík nevznikaly nově zastavitelné plochy pro jiné účely než vymezené jejich konkrétním výčtem v položené otázce (jinak řečeno, občané odpůrkyně podle stěžovatelů hlasovali v referendu o zákazu vzniku nových zastavitelných ploch v katastrálním území odpůrkyně s výjimkami v otázce uvedenými). Krajský soud ovšem vyložil položenou otázku tak, že „novými“ zastavitelnými plochami nejsou nové zastavitelné plochy v katastrálním území Karlík, ale že „novými“ zastavitelnými plochami je ve specifickém kontextu obce Karlík nutno rozumět zastavitelné plochy mimo dosavadní (ke dni konání referenda platné) zastavěné území obce. K tomuto závěru dospěl krajský soud chybným výkladem, ve kterém podle stěžovatelů chybně upřednostnil místní realie a kontext – konkrétně obecný požadavek organizátorů místního referenda na nezastavování polí kolem obce Karlík, namísto především jazykového a logického výkladu otázky. Krajský soud podle stěžovatelů tedy nepřipustně změnil projev vůle občanů odpůrkyně v místním referendu, protože vyvodil jiný význam otázky položené v referendu, než jaký skutečně měla.

[6] Pokud by krajský soud správně vyložil otázku položenou v referendu, musel by dospět k závěru, že občané odpůrkyně v referendu vyslovili zákaz vzniku nových zastavitelných ploch s výjimkami vyjmenovanými v otázce položené v referendu. To však územní plán nerespektoval a v rozporu s výsledkem referenda vymezil nové zastavitelné plochy pro bydlení (plochy Z1 až Z7, Z10), a proto je územní plán v rozporu se zákonem.

[7] Současně s tím stěžovatelé namítli, že územní plán byl rovněž diskriminační. Pokud by územní plán respektoval závěr přijatý v referendu, neměl v katastrálním území

pokračování

odpůrkyně vymezovat žádné nové zastavitelné plochy pro jiné účely než vyjmenované v položené otázce. To se však nestalo, protože územní plán na pozemcích jiných vlastníků vymezil zastavitelné plochy Z1 až Z7 a Z10, zatímco stěžovatelům vymezení zastavitelné plochy na jimi spoluvlastněném pozemku neumožnil právě s odkazem na chybný výklad otázky položené v referendu.

[8] Ohledně diskriminace stěžovatelé rovněž namítli, že vymezení zastavitelných ploch na pozemcích Z1 až Z7 a Z10, a naopak nevymezení zastavitelné plochy na jimi spoluvlastněném pozemku nemohlo zdůvodnit ani porovnání výměr pozemků, a tedy argumentace velikostí pozemků jednotlivých vlastníků, protože velikost pozemku nebyla žádným kritériem v otázce vymezení či nevymezení určitého pozemku jako pozemku zastavitelného. Krajský soud zde navíc nepřipustně doplnil chybějící argumentaci odpůrkyně tímto vlastním závěrem.

[9] Dále se stěžovatelé vyjádřili k pojmům zastavěné území a stavební proluka. Podle stěžovatelů je třeba zohlednit § 58 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, z něhož vyplývá, že do zastavěného území se zahrnují také stavební proluky. Odpůrkyně se však otázkou, jestli je pozemek stěžovatelů stavební prolukou, v rozhodnutí o námitkách nevypořádala, ačkoli krajský soud chybně dospěl k opačnému závěru.

[10] Stěžovatelé jsou názoru, že stavební prolukou je území dosud nezastavěné, avšak v již existující zástavbě, které, bylo-li by zastavěno, na stávající zástavbu funkčně a logicky navazuje a okolní již existující zástavbu přirozeně doplňuje do kompaktní podoby uceleného sídla. V tomto smyslu také stěžovatelé tvrdili a nadále tvrdí, že jejich pozemek je stavební prolukou. To je zřejmé především z leteckého pohledu na pozemek stěžovatelů a na už existující zástavbu obce Karlík, která pozemek obklopuje ze tří stran. Pozemek stěžovatelů by tedy jako stavební proluka měl být v souladu s ustanovením § 58 odst. 2 písm. b) stavebního zákona součástí zastavěného území obce Karlík.

[11] Konečně stěžovatelé nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že nezařazení jejich pozemku do zastavitelných ploch či do zastavěného území není nepřiměřeným zásahem do jejich vlastnického práva. V této souvislosti za nesprávné považují zohledňování skutečnosti, že k zásahu do jejich práv nedošlo také proto, že schválené funkční využití odpovídá faktickému stavu, neboť pozemek je ornou půdou a je takto skutečně využíván. K tíži stěžovatelů by neměl být zohledňován fakt, že pozemek využívají v souladu s jeho stávajícím určením, tedy jako ornou půdu. Jednak nejsou oprávněni jej využívat jiným způsobem v rozporu s jeho určením a rovněž by se v případě zemědělského neobdělávání pozemku jakožto orné půdy a součásti zemědělského půdního fondu vystavovali riziku sankcí podle zákona o ochraně zemědělského půdního fondu, resp. podle zákona o rostlinolékařské péči.

Vyjádření odpůrkyně

[12] Ke kasační stížnosti se vyjádřila odpůrkyně. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

[13] Odpůrkyně se především ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že svým postupem respektujícím výsledek referenda nevybočila ze zákonných mantinelů a nepostupovala

nepřiměřeně, pokud se rozhodla pozemek stěžovatelů vymezit v souladu s jeho skutečným využitím jako nezastavitelný.

[14] Jak ostatně uvedli sami stěžovatelé, je třeba přisvědčit tvrzení odpůrkyně, že referendum zapovídá zřizovat nové zastavitelné plochy vyjma uvedených účelů, čímž je zapovídá všude v katastru obce a nečiní rozdílu mezi zastavěným či jiným územím. Přitom ale ani stěžovatelé sami nikde netvrdí a už vůbec neprokazují, že by jejich pozemek byl způsobilý pro nějaký v otázce uvedený účel.

[15] Krajský soud pečlivě zdůvodnil, že postup odpůrkyně je v souladu se závěry místního referenda, jež o možnosti zastavět dosud nezastavěné pozemky v obci Karlík proběhlo. Místní referendum je přitom po splnění zákonných podmínek závazné. Odpůrkyně již dříve upozornila, že zákon sice připouští soudní ochranu i proti závěrům místního referenda, avšak jen ve stanovené lhůtě, nikoli již po jejím marném uplynutí. Nemožnost posuzovat zákonnost místního referenda jako předběžnou otázku do jisté míry plyne i z judikatury NSS.

[16] Krajský soud zdůraznil, že účastníci se v zásadě shodují v tom, že z výsledku referenda vyplývá zákaz pro celé katastrální území odpůrkyně a že referendum tedy odpůrkyni zavazuje nevymezovat zastavitelné plochy (na polích) mimo dosavadní zastavěné území. Porovnáním grafické části napadeného územního plánu a opatření obecné povahy z roku 2008 přitom krajský soud ověřil, že veškeré zastavitelné plochy vymezené napadeným územním plánem se nacházejí v zastavěném území odpůrkyně, a to jak podle stavu ke dni 1. 4. 2021, tak podle stavu platného ke dni konání referenda. Krajský soud proto shledal, že napadený územní plán je v souladu s výsledkem referenda. Podle odpůrkyně přitom navrhovatelé polemizují právě se závěry místního referenda a svým návrhem tak podle odpůrkyně obcházejí, resp. se snaží obejít jeho závaznost.

[17] Stěžovatelé navíc požadují zrušení územního plánu v celém jeho rozsahu. Odpůrkyně ovšem odkázala na rozsudek NSS 6 As 106/2017, z kterého vyvozuje, že nelze vyhovět návrhu, kterým se navrhovatelé domáhají zrušení územního plánu v celém rozsahu (tímto petitem je přitom podle ustanovení § 101d s. ř. s. správní soud vázán).

[18] Podle odpůrkyně dále neexistuje právní nárok vlastníka pozemků a staveb v území dotčeném územním plánem, aby jeho nemovitost byla zařazena do jím požadované funkční plochy, respektive aby byla schválena konkrétní podoba územního plánu dle jeho požadavku, která umožní realizaci požadovaného stavebního záměru vlastníka.

[19] Konečně argument, že pozemek je prolukou v zastavěném území, stěžovatelé ani nevtělili do textu své námitky proti územnímu plánu, kde shrnuli klíčové body svých námitek, nýbrž pouze do přílohy, jak zdůraznil i krajský soud, a proto také považoval reakci odpůrkyně za dostačující a přezkoumatelnou.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[20] Kasační stížnost je důvodná.

pokračování

[21] NSS se nejprve zabýval stěžovateli tvrzenou nepřezkoumatelností rozhodnutí odpůrkyně o námitkách. Podle stěžovatelů se odpůrkyně v rozhodnutí o jejich námitkách nevypořádala s tím, jestli je jejich pozemek stavební prolukou, a zda měl být proto podle § 58 odst. 2 písm. b) stavebního zákona součástí zastavěného území. Stěžovatelé tuto námitku uplatnili již u krajského soudu, který rozhodnutí o námitkách nepřezkoumatelným neshledal.

[22] Úvodem NSS konstatuje, že krajský soud v bodech 48 až 50 svého rozsudku uvedl přílehlavou judikaturu týkající se přezkoumatelnosti rozhodnutí o námitkách uplatněných v průběhu přijímání územního plánu. NSS zde tedy zopakuje její podstatné závěry, ze kterých vycházel i při posouzení nynější věci.

[23] Na rozhodnutí o námitkách jsou kladeny stejné požadavky jako na jiná správní rozhodnutí (srov. § 174 odst. 1 ve spojení s § 68 odst. 3 správního řádu), a to včetně požadavku na jeho přezkoumatelnost (srov. rozsudky NSS ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, nebo ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46). Současně platí, že požadavky vznášené vůči zastupitelstvu obce, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami vlastníka pozemku uplatněnými proti územnímu plánu, nesmějí být přemrštěné (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11). Současně je třeba zohlednit, že odůvodnění rozhodnutí o námitce je součástí odůvodnění celého opatření obecné povahy, a proto je třeba je vnímat v souvislostech. Odůvodnění rozhodnutí o námitce proto netrpí nepřezkoumatelností, je-li z odůvodnění rozhodnutí o námitce nebo z odůvodnění celého opatření obecné povahy zřejmé, jak byla daná problematika uvedená v námitce řešena (srov. rozsudky NSS ze dne 9. 12. 2016, čj. 8 As 89/2016-48, ze dne 20. 8. 2015, čj. 9 As 18/2015-101, či ze dne 30. 7. 2015, čj. 8 As 47/2015-44).

[24] Z judikatury dále vyplývá, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat, například opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela reagovat a neučiní tak ani implicitně (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, čj. 2 As 337/2016-64).

[25] Krajský soud považoval odůvodnění rozhodnutí o námitkách za dostatečné. Stěžovatelé s tímto závěrem nadále nesouhlasí. NSS jim nyní dává za pravdu.

[26] Z odůvodnění územního plánu je zřejmé, že se odpůrkyně zabývala námitkami stěžovatelů dvakrát. Odpůrkyně vypořádala jednak námitky stěžovatelů doručené dne 18. 6. 2021 v souvislosti s veřejným projednáním územního plánu konaným dne 15. 6. 2021 (námitka N18 na s. 105 až 106 odůvodnění územního plánu). Dále odpůrkyně vypořádala

námítky stěžovatelů doručené dne 3. 3. 2022 v souvislosti s opakovaným veřejným projednáním územního plánu konaným dne 1. 3. 2022 (námitka N22 na s. 108 až 115 odůvodnění územního plánu).

[27] Stěžovatelé již v prvních námitkách doručených dne 18. 6. 2021 upozorňovali, že jimi vlastněný pozemek je stavební prolukou, kvůli čemuž je součástí zastavěného území obce Karlík. Tento stěžejní argument přitom dále rozvedli především odkazy na původní dokumentaci vytvořenou v procesu přijímání územního plánu, kde byl pozemek opakovaně jako proluka skutečně označován (srov. zejména již s. 1 odůvodnění námitek, poslední tři odstavce zdola). Námitka, že pozemek je stavební prolukou, se však v odůvodnění námitek objevuje opakovaně – srov. např. s. 3 odůvodnění námitek „Priorita 3“ či spodní polovinu s. 4 odůvodnění námitek. NSS částečně souhlasí s krajským soudem, že stěžovatelé mohli jednotlivé důvody svých námitek jistě zformulovat přehledněji (argument, že je pozemek stavební prolukou, se skutečně objevuje až v odůvodnění námitek, a nikoli na úvodní straně námitek), ovšem argumentace, že je pozemek stavební prolukou, představuje značnou část odůvodnění námitek, a je z ní tedy podle NSS bez problému rozeznatelné, co stěžovatelé namítali a z jakého důvodu.

[28] U druhých námitek doručených dne 3. 3. 2022 je již z jejich úvodní strany zřejmé, že stěžovatelé opět namítali, že jimi spoluvlastněný pozemek je stavební prolukou, kvůli čemuž měl být určen pro zastavění. Tuto námitku stěžovatelé dále rozvedli v několikastránkovém odůvodnění.

[29] Ve vypořádání prvních námitek ze dne 18. 6. 2021 odpůrkyně stěžovatelům odpověděla, že v obci Karlík nebudou vymezovány žádné územní rezervy. Proto není třeba zabývat se námitkou stěžovatelů proti chybně vymezené územní rezervě na jejich pozemku. Z důvodu zrušení územních rezerv rovněž bude vypuštěna podmínka zpracování územní studie. Konečně odpůrkyně uvedla, že pozemek stěžovatelů v současné době není vymezen pro zastavění a na základě referenda, které bylo pořizovateli předloženo zástupci obce, není možné ho v současné době vymezit pro zastavění.

[30] Ve vypořádání druhých námitek odpůrkyně stěžovatelům odpověděla, že pořízení územního plánu je výkonem samostatné působnosti obce a volba vyhovujícího řešení náleží zastupitelstvu. Vlastník pozemku navíc nemá právo na to, aby jeho nemovitost byla zařazena do určitého způsobu využití. Dále uvedla, že dotčený pozemek není v současné době vymezen k zastavění a s ohledem na výsledek referenda není nyní možné tak učinit. S ohledem na výsledek referenda jsou vymezeny pouze zastavitelné plochy pro bydlení o menších výměrách, které se nacházejí v intravilánu obce, doplňují proluky v území a je pro ně stanovena další regulace. Vzhledem k tomu, že v současné době není dotčený pozemek určen k zástavbě, nedochází k nezákonnému zásahu do vlastnických práv navrhovatelů a není ani právní nárok na změnu v území, kterou požadují. Dotčený pozemek není součástí zastavěného území vymezeného územním plánem a nebyl součástí ani zastavěného území vymezeného ke dni 1. 1. 2007 Městským úřadem Černošice. Referendem bylo rozhodnuto, že nebudou vznikat nové zastavitelné plochy. Z toho důvodu není možné na dotčeném pozemku mimo vymezené zastavěné území vymezit zastavitelnou plochu.

pokračování

[31] Po prostudování obou rozhodnutí o námitkách stěžovatelů dospěl NSS k závěru, že rozhodnutí odpůrkyně jsou skutečně nedostatečně odůvodněna, hned tato námitka je tedy důvodná.

[32] Úvodem je třeba především upozornit, že stavební zákon činí rozdíl mezi zastavěným územím (§ 58 stavebního zákona) a zastavitelnou plochou [§ 2 odst. 1 písm. j) stavebního zákona]. Zatímco stěžovatelé se dožadovali posouzení, jestli je jejich pozemek stavební prolukou a jako takový patří na základě § 58 odst. 2 písm. b) stavebního zákona do *zastavěného území* obce, převážná většina odpovědí odpůrkyně se týkala toho, proč nelze pozemek stěžovatelů v souladu s výsledkem místního referenda vymezit jako *zastavitelnou plochu*. Otázka položená občanům odpůrkyně v místním referendu se totiž týkala právě budoucího vzniku nových zastavitelných ploch (srov. citaci položené otázky v bodu [4] výše).

[33] Posoudí-li NSS vypořádání prvních námitek stěžovatelů, je zřejmé, že se odpůrkyně otázkou, jestli je stěžovateli vlastněný pozemek stavební prolukou, vůbec nezabývala. Jistě naprosto lichá je odpověď odpůrkyně ohledně územních rezerv a s ní spojená odpověď ohledně vypuštění podmínky zpracování územní studie. Lichá je však i poslední odpověď odpůrkyně, podle které pozemek stěžovatelů v současné době není vymezen pro zastavění a na základě místního referenda ho není možné vymezit pro zastavění. Zde NSS upozorňuje na výše uvedený rozdíl mezi zastavěným územím a zastavitelnou plochou. Otázka položená v místním referendu se skutečně týkala potenciálních nových zastavitelných ploch v obci, nijak se však netýkala jejího zastavěného území. Ani tuto odpověď tedy podle NSS nelze považovat za dostatečnou, protože stěžovatelé nedostali odpověď na svou základní námitku spočívající v tom, že jejich pozemek je stavební prolukou a již jen na základě stavebního zákona tedy má být součástí zastavěného území.

[34] Ke shodnému závěru poté NSS dospěl i při posouzení vypořádání druhých námitek stěžovatelů. Lichá je v daném kontextu argumentace odpůrkyně, podle které je pořízení územního plánu výkonem samostatné působnosti obce a volba vyhovujícího řešení náleží zastupitelstvu, a že vlastník pozemku nemá právo na to, aby jeho nemovitost byla zařazena do určitého způsobu využití. K tomu odpůrkyně dodala, že vzhledem k tomu, že v současné době není dotčený pozemek určen k zástavbě, nedochází k nezákonnému zásahu do vlastnických práv navrhovatelů a není ani právní nárok na změnu v území, kterou požadují. Dále se v rozhodnutí o námitkách opět vícekrát objevuje odkaz na výsledek místního referenda, který však, jak NSS ji výše vysvětlil, také nepředstavuje vypořádání námitek stěžovatelů. Konečně NSS neshledal dostatečným ani závěr odpůrkyně, že pozemek stěžovatelů nebyl součástí ani zastavěného území vymezeného ke dni 1. 1. 2007 Městským úřadem Černošice. Ani zde se odpůrkyně nevyjádřila k námitce stěžovatelů, která, jak NSS opakuje, spočívala v tom, jestli je jejich pozemek stavební prolukou, a je tedy již ze zákona součástí zastavěného území obce. NSS navíc již dříve opakovaně dospěl k závěru, že v případech, kdy obec přejímá původní územní regulaci do nově vydaného územního plánu, je třeba navrhovatelům přiznat plnou soudní ochranu. Obec totiž dosavadní regulaci novým územním plánem odstraňuje, začíná takříkajíc „s čistým stolem“ a do práv dotčených subjektů tak zasahuje v celém rozsahu nově, neboť vše je otevřeno ke změnám. Obec proto nemůže spoléhat na jakousi imunitu vůči soudnímu přezkumu jen proto, že se nově uložené omezení na právech shoduje s nějakým dřívějším (rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2020,

čj. 6 As 141/2019-64, č. 4077/2020 Sb. NSS, především bod 20). Podle NSS je uvedený závěr třeba vztáhnout i na hledisko kvality odůvodnění rozhodnutí o námitkách v nynější věci. Za dostatečné vypořádání námitek stěžovatelů tedy nelze považovat, pokud se odpůrkyně pouze odvolala na podobu zastavěného území z roku 2007.

[35] NSS si uvědomuje, že podle judikatury Ústavního soudu nesmí být požadavky vznášené vůči zastupitelstvu obce, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami, přemrštěné. A rovněž je při posouzení dostatečnosti odpovědi třeba vycházet z územního plánu jako celku, nikoli pouze z vypořádání konkrétní sporné námítky. V nynějším případě však NSS vyhodnotil odpovědi odpůrkyně jako nedostatečné.

[36] NSS tedy již první námitku stěžovatelů shledal důvodnou. S ohledem na její povahu spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o námitkách pro nedostatek důvodů se NSS dalšími námitkami již nebude zabývat. Pokud by totiž pozemek stěžovatelů byl stavební prolukou, stal by se součástí zastavěného území bez dalšího na základě § 58 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, což je to, o co se stěžovatelé snaží. Na to však musí odpovědět odpůrkyně a nyní je tedy nadbytečné, aby se NSS vyjadřoval k dalším námitkám stěžovatelů.

IV. Závěr a náklady řízení

[37] Z výše uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že rozhodnutí odpůrkyně o námitkách stěžovatelů je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a kasační stížnost je tedy důvodná. Proto NSS rozsudek krajského soudu v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Protože již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro zrušení územního plánu, využil NSS své pravomoci dané mu § 110 odst. 2 písm. b) s. ř. s., krajskému soudu nevrátil věc k dalšímu řízení a současně se zrušením rozsudku krajského soudu rozhodl také o zrušení územního plánu (§ 110 odst. 2 písm. b) s. ř. s., za přiměřeného použití § 101d s. ř. s.). Protože se nepřezkoumatelnost rozhodnutí o námitkách týkala výlučně pozemku stěžovatelů, zrušil NSS územní plán pouze v rozsahu tohoto pozemku; ve zbytku návrh na zrušení územního plánu zamítl (§ 110 odst. 2 písm. b) s. ř. s., za přiměřeného použití § 101d odst. 2 s. ř. s.).

[38] NSS je posledním soudem, který o věci rozhodl, proto musí rozhodnout o náhradě nákladů celého soudního řízení, tedy o náhradě nákladů řízení před NSS i krajským soudem. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.), podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Protože kasační stížnost vedla ke zrušení rozsudku krajského soudu i části územního plánu, měli stěžovatelé ve věci plný úspěch. Náleží jim proto náhrada nákladů řízení.

[39] V řízení o návrhu na zrušení územního plánu a o kasační stížnosti stěžovatelé vynaložili soudní poplatky v celkové výši 20 000 Kč. Dále mají stěžovatelé právo na náhradu nákladů právního zastoupení za čtyři úkony ve věci (převzetí a příprava zastoupení, seps návrhu na zrušení územního plánu, replika k vyjádření odpůrkyně, seps kasační stížnosti) dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) po 3 100 Kč za úkon (§ 7 ve

pokračování

spojení s § 9 odst. 4 písm. d) téže vyhlášky]. Podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu jde-li o společné úkony při zastupování nebo obhajobě dvou nebo více osob, náleží advokátovi za každou takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu mimosmluvní odměna snižená o 20 %. Tedy $2 \times 4 \times 2\,480 = 19\,840$ Kč. K odměně za dvakrát čtyři úkony právní služby soud připočetl paušální náhradu hotových výdajů zástupkyně stěžovatelů ve výši 300 Kč za jeden úkon, tj. celkem částku 1 200 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupkyně stěžovatelů rovněž doložila, že je plátcem DPH (§ 14a advokátního tarifu), její odměna se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o 21 % z částky 21 040 Kč, tedy o 4 418 Kč. Odpůrkyně je tak povinna zaplatit na náhradě nákladů řízení celkem 45 458 (20 000 + 21 040 + 4 418) Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupkyně stěžovatelů.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. února 2024

Ondřej Mrákota
předseda senátu